

Легитимизација друштвеног и политичког поретка не обезбјеђује се само принудом, присилом и репресијом, него и медијима, средствима и вриједностима културне и политичке социјализације. И преко једног и преко другог нивоа, тј. преко културе као "начина живота", обезбјеђује се пристанак "маса" и превласт владајућих политичких елита. Стога је и потребно одговорити на питање: како то да се владајуће партије легитимирају изборном подршком народа, као и то да владајуће групе тако једноствано обезбјеђују континуитет економске и политичке превласти? Али, прије давања одговора на постављено питање, неопходно је укратко објаснити појам "легитимитета".

Легитимитет представља значајно питање политичке теорије управо зато што су принципи легитимитета "генеративни принципи политичких поредака" (Де Местр). Хегел је сматрао да легитимитет представља "побједу правног - грађанског друштва", а Грамши да је легитимитет "први елеменат" политике зато што се изводи из односа између "управљача" и "оних над којима се управља". Па, што је, онда, легитимитет?

Под појмом "легитимности" подразумијева се начело прихватања и поштовања политичких институција и институција власти од стране припадника друштва. Легитимна власт је она власт којој се одаје признање - то је призната власт, а легитиман поредак је онај поредак у којем постоји сагласје између носиоца власти и оних у чије се име власт одржава, сагласје о природи самог поретка. "Легитиман поредак увијек стоји у одређеном односу са принципима права и правичности и обухвата стање 'добро уређеног поретка' (Ролс). Ово стање је супротно стањима безакоња, анархије, несигурности и самовоље - стање несигурних слобода и неуређених права није легитимно ни политичко" (1 593-594).